

Casa Álamos Periódico

Número Dieciocho, 7 febrero 2009

Ook in 2009 gaat ons leven in sneltreinvaart door, net als de tijd overigens. Want terugkijkend naar NB 17 zien we dat die al weer bijna acht weken geleden rondgestuurd is. Er is ons weer van alles overkomen en dat rechtvaardigt dus in onze ogen best wel weer een krantje. Deze keer gaan we het hebben over het vinden van een schat, een nieuw fenomeen op onze website, een negatief praatje over het Spaanse weer, sloop en bouwnieuws vanaf de bouwplaats in Visalibons en natuurlijk laten we ook ons bezoek aan Nederland nog even kort de revue passeren.

Nederland

Ons bezoek aan het land van de jenever, oosterse kruiden, gemberkoek, broodmix en goed passende kleding is bijzonder rustig en plezierig verlopen. We gingen er super-relaxed heen en kwamen ook weer volledig uitgerust en zonder stress terug. Zowel de heen als de terugreis hebben we een overnachting "op zijn Frans" gedaan en dat is om te beginnen al heel anders reizen dan de 1400 kilometer lange autorit in één keer door te jakkeren. Daarnaast wisten we dat onze honden in een goed hondenpension zaten en hoewel we enorm veel van onze harige huisgenoten houden was het voor ons heerlijk om twee weken zonder die drie op stap te zijn; onze logeeradressen stelden dat overigens ook wel op prijs! Ons verblijf heeft zich grotendeels bij onze dochters in Leiden en Leidschendam afgespeeld, we zijn een paar dagen bij de familie van Corrina in Den Helder geweest en ook de familie van Gerrit in Nieuwegein en Utrecht werd niet overgeslagen. Iedereen is dus weer volledig op de hoogte, om onze verhalen enigszins te ondersteunen hadden we twee eigengemaakte filmpjes meegenomen en het schijnt dat die nu voor een Gouden Loekie genomineerd zijn. Op de foto, genomen op de vooravond van ons vertrek in een Spaans restaurant in Leiden, zien jullie dan ook uitsluitend blij gezichten: twee glunderende ouders, twee blijde dochters en twee nog veel blijere gozers; ze hebben overigens allemaal ernstig serieuze toekomstplannen met elkaar. We realiseren ons dat de tijd snel gaat, we toch wel een beetje oud worden en dat onze kleine meisjes groot geworden zijn; we kunnen nog als de dag van gisteren herinneren dat we ze een fruithapje en een Liga gaven. Nu zijn ze daar niet meer mee zoet te houden en willen ze heel andere dingen: een huisje en trouwen bijvoorbeeld!

De wereldwijde recessie..... ook in onze kijkcijfers

Nauwkeurig de bezoekersaantallen van onze website in de gaten houdend hebben we geconstateerd dat het bezoekersaantal van www.casaalamos.com wat aan het afnemen was. Logisch nadenkend kunnen we wel een paar redenen verzinnen waarom dat aan het gebeuren is, maar we vinden ook dat er wat meer op onze site "te zien mag zijn". En dus werd het tijd om eens iets nieuws te proberen en te introduceren. Na het downloaden van wat JAVA-scriptjes is uw webmaster een paar avonden zoet geweest met knippen, plakken, aanpassen en uitproberen en dat heeft geresulteerd in "De Diavoorstelling". Meer foto's en van een betere kwaliteit en dus hopelijk meer kijkplezier; surf dus snel naar de diapagina's van onze website zouden we willen zeggen. Noot: het kan voorkomen dat uw virusprogramma en/of de instellingen van uw browser een waarschuwing balk geven bij het aanklikken van de diashows. Dat komt omdat er een klein stukje ActiveX controller wordt opgehaald en meegestuurd om de diavoorstelling op uw computer weer te geven. Zonder risico kunt u op die waarschuwing balk klikken en kiezen voor de optie "Allow Blocked Content". U kunt ook voorgoed van de waarschuwing af komen maar dan dient u een aantal handelingen te verrichten. Ga naar Internet Explorer → Tools → Internet Options → Security → Custom Level. Scroll vervolgens naar beneden naar de ActiveX controls en plug-ins en klik daar het vinkje Enable aan. Klik een paar keer op OK en als het goed is: klaar is Kees! Op dit trucje geven we overigens geen garantie en de eventuele gevolgen zijn ook voor eigen rekening ☺.

Spanje... alles onder de zon!?!?

Deze reclamekreet werd ooit eens de wereld in geholpen en de lading van deze boodschap dekt heel veel, zo niet alles. Als de zon er is tenminste, want daar ontbreekt het deze winter wel heel erg aan. Eigenlijk is het vanaf eind oktober gewoon slecht en onstabiel weer en heel het land klaagt daar over. Pakken met sneeuw, alles meesleurende rivieren van regenwater en modder, doden en gewonden, afgesloten snelwegen met militairen

die te hulp moeten schieten, windsnelheden tot 196 km/u leverden een recordgolf van 26,20 meter op in Galicië, luchthavens die op slot gaan omdat ze de sneeuwval niet aankunnen, dorpen die al meer dan honderd dagen aaneengesloten wit zijn, kamervragen waarom de infrastructuur niet op dit alles berekend is en veel meer van dat soort voor Spanje toch gekke berichtgevingen. Zonder excessen weten wij de dans in onze regio redelijk te ontspringen en kijkend naar anderen mogen we zeker niet klagen, maar het is duidelijk dat we, net als de rest van het land, snakken naar beter en stabielere weer. Het hele huis is vies, koud en klam, het hardhout is niet aan te slepen en constant nat, de was wil maar niet drogen, we hebben drie honden die ook gewoon met regen naar buiten willen en daardoor de nodige troep binnenbrengen, het hele dorp vol water, modder en schapenpoep en om dagelijks in het huis aan de slag te gaan hebben we een flinke dosis moed nodig. Soms lukt het niet en stappen we maar in de auto om eens een dagje elders ons heil te zoeken. En kijkend naar de foto's hieronder kunnen we stellen dat het ook voor de bouw niet optimaal is. Maar we proberen toch zo veel mogelijk te doen en we slaan ons er wel door heen. Het is tenslotte bijna al weer voorjaar!

Bouwprogramma's voor goed en voor slecht weer

Voor we naar Nederland gingen sloten we af met de vermelding van wat diverse klein werkjes, erg leuk om te doen allemaal en uiteindelijk wel erg noodzakelijk, maar toch vonden we dat we ons meer bezig moesten gaan houden met de grotere lijnen in ons project. We ergerden ons bijvoorbeeld al een poosje aan de slechte staat van het dak; overal waar gewerkt wordt en waar onze muren zo mooi opgeknapt zijn lekt het water als het regent, het huis zucht onder het enorme gewicht ervan en we zijn het er over eens dat die zaak eerst maar eens aangepakt moet gaan worden. We kunnen die klus niet voor ons uit blijven schuiven tot aan het mooie weer want ook in de zomer kan het langdurig en hard regenen weten we inmiddels. Bovendien waren we er in ons hoofd "klaar voor" en dus was ons besluit: bij terugkomst in Spanje gaat het dak er af! Als het goed weer is tenminste, want bij regen en slecht weer blijven we binnen werken en gaan we natuurlijk daar aan de slag en we doen dat met het maken van het centraal gelegen trappengat. Op zonnige dagen en gedurende periodes met mooi weer zijn we dus bezig met het verwijderen van het leisteen wat op het dak ligt. En die klus is echt loodzwaar kunnen we jullie verklappen want er komen heel wat kilo'tjes vanaf. We moeten heel erg oppassen wat, waar, en hoe we dit moeten aanpakken want we willen de grote en bruikbare platen als dat kan heel van het dak zien te krijgen en we willen ook niet dat er ongelukken gebeuren, aan de bovenkant niet maar ook zeker onder het dak niet. En dus gaat Gerrit waar dat kan het dak op, klimt over steigers en loopt over trappen en balken om bij al dat leisteen te kunnen komen. Vervolgens wordt er een takel om de platen geslagen en wordt de lading geleidelijk naar beneden gelaten waar Corrina de opvang en het verdere transport regelt. Het kleine en

slechte spul gaat overigens wel via de wetten van de zwaartekracht naar beneden en vervolgens wordt dat in kleine stukjes geslagen om later als water-doorlatende laag onder de betonvloer van het huis te verdwijnen. Meter voor meter gaat het dak er dus af, het

met zeil afgedekte balkengedeelte wordt steeds groter, evenals de stapel leisteen op het pleintje naast de kerk. We zullen hier ongetwijfeld nog weken mee bezig zijn. Bij regen, sneeuw of kans daarop werken we zoals gezegd dus binnen want centraal in het huis dienen we een compleet nieuw trappengat te creëren. De ruimte daarvoor hebben we gevonden door aan de noordkant twee kleine ruimtes samen te voegen en daar de vloeren en de tussenmuur uit te slaan. We zijn in de aldus ontstane ruimte nu bezig om met betonblokjes en natuursteen een prachtige opgang naar de derde etage te maken, een erg leuk werkje met nu al een erg leuk resultaat. Als het weer zo blijft dan zijn we daar over een paar dagen wel klaar mee en moeten we op zoek naar een ander slecht-weer-werkje, maar die zijn er gelukkig nog genoeg.

De schat

“Hebben jullie de schat al gevonden?” Dat vraagt Angél de buurman regelmatig aan ons als hij een praatje komt maken. Hij zegt het een beetje als grapje maar toch hebben we altijd in ons achterhoofd gehouden dat er ook nog wel eens een kern van waarheid in die vraag zou kunnen zitten, in Spanje hebben ze rare gewoonten en één daarvan is inderdaad het verbergen van geld in een te (ver)bouwen huis; het schijnt geluk te brengen zegt men. Na een dag van hard slopen en leisteen platen sjouwen ontdekt Corrina iets tussen het naar beneden gevallen puin: munten, geld! We kammen het afval zorgvuldig uit (hebben we misschien al wat weggegooid?)

en hebben uiteindelijk drie grote en twee kleine munten in onze handen. Dit moet de schat zijn (of een deel ervan) waar de buurman het al die tijd over heeft! De munten zijn in behoorlijk slechte staat maar we zijn meer dan opgetogen over deze vondst want het kan in onze ogen alleen maar betekenen dat we het “geluk” hebben gevonden. Een inderhaast gekocht muntenboekje brengt snel uitkomst over de herkomst van onze schat, want op het plaatje zien jullie een:

- Koperen munt van 8 maravedís, Fernando VII, geslagen Jubia 1823 (uiterst rechts),
- Koperen munt van 8 maravedís, José Napoleón, Segovia 1812 (midden boven),
- Koperen munt van 8 maravedís, Carlos III, geslagen Segovia 1788 (midden onder),
- Zilveren munt van ½ real, Carlos III, geslagen 1788, locatie onbekend (links onder),
- Zilveren munt van 1 real, Philips IV, geslagen 1628, locatie onbekend (links boven).

Nu we dit weten gaan we zodra de gelegenheid zich voordoet ook maar eens even buurten bij een curator van een streekmuseum of zoiets om iets meer aan de weet te komen over het hoe en waarom van dit gebruik. Ook wij hebben natuurlijk onze gedachten laten gaan en we denken nu iets meer aan de weet gekomen te zijn over de ouderdom van ons huis. Er staat dan wel 1827 boven de deur maar we weten nu bijna zeker dat die datum slechts de laatste verbouwing of uitbreiding aangeeft. Met het weghalen van alle stuclagen kwamen we al dermate veel oude sporen, oude stenen (dezelfde structuur en kleur als welke gebruikt zijn voor de naastgelegen kerk, en die dateert van 1590), inscripties en andersoortig bouwtechnische aanwijzingen tegen (we hebben twee vrienden die zich redelijk expert in oude huizen en bouwstijlen mogen noemen, ze delen die informatie graag met ons) dat we al bijna zeker wisten dat het huis veel en veel ouder moest zijn dan 1827. In onze ogen lijkt het er op dat de vondst van de munten deze gedachten dus bevestigd, en we gaan er nog een schepje bovenop doen om nog meer details boven water te krijgen. Dit spannende jongensboek wordt dus hopelijk vervolgd, en vanaf nu gaan we iets voorzichtiger het gemaakte puin opruimen dan dat we daarvoor deden!

Dit is weer het einde van onze nieuwsbrief, meer kunnen we op dit moment niet aan jullie melden maar we denken dat we weer genoeg stof tot napraten hebben gegeven. We sluiten af met hardop de wens uit te spreken dat het spoedig mooi weer zal zijn want dan kunnen we verder met het dak en op zoek naar meer muntjes! Dag!